

Nr 274.

(Rubrik och datum kungöras från predikatolen.)

Lag

om rätt till jakt;

given Stockholms slott den 3 juni 1938.

Vi GUSTAF, med Guds nåde, Sveriges, Götas och Vendes Konung, göra veterligt: att Vi, med riksdagen¹, funnit gott förordna som följer:

1 §.

Den som har rätt till jakt äger att, med de undantag och inskränkningar som äro stadgade i denna lag eller annan författning, å det område jakträtten omfattar utan intrång av annan jaga samt döda eller fånga vilda däggdjur och fåglar samt deras ungar ävensom tillägna sig sådana fåglars bon och ägg.

Jakträttsinnehavaren bör genom ändamålsenlig och efter tillgången på villebråd lämpad jakt ävensom, där så lämpligen kan ske, genom åtgärder för villebrådets skydd och förkovran sörja för bevarandet av ett artrikt och livskraftigt villebrådsbestånd (jaktvård).

Jaktvården skall städse bedrivas under hänsynstagande till jordbrukets och skogsskötselns ävensom andra näringars intressen.

2 §.

Jakträtt tillkomme, där ej annorledes stadgas i denna lag, en var jordägare å honom tillhörigt område.

3 §.

Å häradsallmänning tillgodogöres jakträtten i enlighet med vad i lagen om häradsallmänningar är stadgat rörande delägars rätt till sådan allmänning.

4 §.

Å sockenallmänning, byaskog eller annan dylik samfällighet må delägarna, där de ej annorledes åsämjas, allenast för egna behov utöva jakträtt.

Äro särskilda föreskrifter gällande om allmänningens eller samfällighetens förvaltning, äga delägarna i enlighet därmed fatta beslut om jakträttens tillgodogörande för gemensam räkning. I annat fall må bestämmelse om jakträtten träffas efter ty är stadgat i lagen om förvaltning av bysamfälligheter och därmed jämförliga samfälliga ägor och rättigheter.

Avgärda by have jakträtt allenast å sina ägor inom hank och stör.

5 §.

I mom. Den som äger väg have icke jakträtt därå, med mindre han äger mark därintill.

Den som äger marken å bägge sidor av väg have, ändock han icke äger vägen, jakträtt därå.

Går väg i gränsen mellan skilda ägares mark och äger ingen av dem vägen, have var och en av dem jakträtt å vägen.

¹ Riksdagens skrivelse 1938: 232.

2 mom. Å område, hörande till järnväg, spårväg eller kanalverk, må ej idkas jakt, med mindre fråga är om åtgärder, som erfordras för trafikanklägningens skyddande mot skada av villebråd.

6 §.

Å mark vilken såsom tvistig blivit ställd under förbud må icke någon av de tvistande utan överenskommelse jaga.

7 §.

Boställshavare, kronohemmans åbo och, inom de sex nordligaste länen, innehavare av kronotorp, skogstorp eller odlingslägenhet å kronomark samt den som med nyttjanderätt innehar å sådan mark upplåtet kolonat ävensom innehavare av fjällägenhet ovan odlingsgränsen inom Norrbottens och Västerbottens län äge jakträtt å fastighetens ågor; dock skall den innehavare av kronotorp, skogstorp, odlingslägenhet, kolonat eller fjällägenhet sålunda medgivna jakträtten icke innefatta rätt till jakt efter ålg.

År eljest mark för jordbruk genom arrendeavtal eller annorledes åt någon upplåten, äge brukaren, där ej annat avtalats, nyttja den jakt som hör till marken.

Innehavare eller brukare av fastighet varom är fråga i denna paragraf må icke utan särskilt bemyndigande av ägaren tala för fastigheten i frågor rörande bildande av jaktvårdsområde, varom sägs i 10 §.

8 §.

År genom urminnes hävd eller genom särskilt stadgande, avtal, dom eller skattläggning eller på annat lagligt sätt än här ovan sägs bestämt om någons rätt till jakt, vare det gällande.

Servitut, som innefattar jakträtten å viss fastighet, må dock, sedan femtio år förflutit från servitutets tillkomst, ändå att sådana omständigheter icke visas föreligga som avses i 7 § första stycket lagen om servitut, på yrkande av ägaren till den fastighet som besväras av servitutet av domstol förklaras förfallet, såvida ej ägaren till den fastighet till vars förmån det gäller bestrider yrkandet och servitutet finnes böra i jaktvårdens intresse bestå. Har yrkande som nyss sagts avslagits, må förnyad prövning av frågan påkallas, sedan tio år förflutit efter utgången av förstnämnda tid, och sedermera efter utgången av varje ny tid av tio år.

9 §.

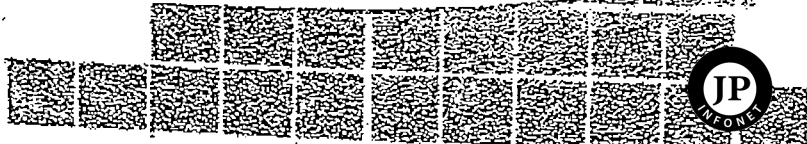
Jakträtt, som åt någon upplåtes annorledes än i samband med markens upplåtande till brukande, må icke utan upplåtarens eller hans rättsinnehavares samtycke överlåtas å annan.

10 §.

1 mom. Ägare av särskilda fastigheter, vilkas ågor bilda ett sammanhängande område, må i ändamål att befrämja jaktvården å området besluta, att ågora skola utgöra jaktvårdsområde. För beslutets giltighet fordras fastställelse av länsstyrelsen.

Jaktvårdsområde skall, efter vad fastighetsägarna besluta, bildas för visst antal år, lägst tio år och högst tjugufem. Beslut om bildande av jaktvårdsområde skall tillika innehålla de huvudsakliga grunderna i fråga om huru å området jakten må utövas och viltvården handhavas ävensom fastighetsägares skyldighet att å sin mark tåla, anlägga eller underhålla inrättning för jaktvårdens tillgodoseende.

2 mom. Väckes förslag om bildande av jaktvårdsområde och enas icke samtliga fastighetsägare härom eller angående tiden för jaktvårdsområdets bestånd eller övriga frågor som avses i 1 mom. andra stycket, skall förslaget företagas till prövning vid förrättning på stället. Sådan förrättning skall hållas av förrättningsman som länsstyrelsen förordnar. Närmare föreskrifter rörande förrättningen utfärdas av Konungen.

3 mom. Beslut om bildande av jaktvårdsområde vare ej giltigt med mindre de vilka biträda beslutet utgöra minst fyra femtedelar av antalet fastighetsägare och tillika äga minst fyra femtedelar av den mark varom fråga är. Härfinnes lämpligen böra bestå såsom eget jaktvårdsområde, icke mot sitt bestridande kunna tvingas ansluta sig till jaktvårdsområde varom nu är fråga.

11 §.

1 mom. Beslut om bildande av jaktvårdsområde, varom sägs i 10 §, skall underställas länsstyrelsen, som har att tillse huruvida beslutet tillkommit i laga ordning samt överensstämmer med lag och författning, så ock att det är tjänligt för jaktvårdens främjande och icke kränker enskild rätt.

Beslutet skall av länsstyrelsen antingen oförändrat fastställas eller ogillas. Vägras fastställelse, skall skäl därför uppgivas.

2 mom. Beslut som länsstyrelsen meddelar jämlikt denna paragraf skall införas i länskungörelserna och tidning inom orten samt uppläsas i kyrkan i den eller de socknar, där jaktvårdsområdet är beläget.

Mot länsstyrelsens beslut må talan föras hos Konungen genom besvär, som skola ingivas till jordbruksdepartementet före klockan tolv å sextionde dagen från den dag då beslutet upplästes i kyrkan eller, där beslutet upplästes å olika dagar i särskilda socknars kyrkor, från den dag då det sist blev uppläst.

3 mom. För beslut om ändring av jaktvårdsområdes omfattning eller i annan fråga, beträffande vilken jämlikt 10 § 1 mom. andra stycket bestämmelser skola meddelas i beslutet om områdets bildande, skall vad ovan stadgats om bildande av jaktvårdsområde samt om länsstyrelsens prövning av dylikt beslut äga motsvarande tillämpning.

12 §.

1 mom. Sedan beslut om bildande av jaktvårdsområde, varom sägs i 10 §, blivit fastställt, gälle det mot ny fastighetsägare.

2 mom. Tillkommer på grund av stadgande i 7 § jakträtten å fastighet varom i 10 § är fråga annan än fastighetens ägare, skall den omständigheten att ägaren biträder beslut om bildande av jaktvårdsområde icke lända till inskränkning i den jakträtt som sålunda tillkommer fastighetens innehavare eller brukare under besittnings- eller brukningstiden.

Vad nu stadgats skall ock i tillämpliga delar gälla om jakträtt varom är bestämt på sätt i 8 § sägs.

Har jakträtten å fastighet, som varder intagen i jaktvårdsområde, eljest upplåtits till någon, som icke besitter eller brukar fastigheten, äge han uppsäga jakträttsavtalet till omedelbart upphörande.

3 mom. Ej må å jaktvårdsområde rätten till all jakt eller till jakt efter särskild villebrådsart upplåtas till annan, med mindre samtliga fastighetsägare äro därom ense.

13 §.

Å öppna havet ävensom i skärgård på holmar, klippor och skär, som ej höra till visst hemman, må utan tillstånd av kronan icke idkas annan jakt än sådan som den bofasta kustbefolkningen av ålder bedrivit efter säl eller sjöfågel.

14 §.

1 mom. Uppehåller sig varg eller jürv bevisligen i trakten, äge en var företaga jakt å sådant djur å annans jaktområde samt behålla de djur av nämnda slag han därvid faller.

2 mom. Påträffar någon tillfälligtvis säl, evar det vara må, då må han döda och behålla djuret. Enahanda rätt have ock den som påträffar djur, tillhörande någon av följande arter, nämligen mullvadar, näbbmöss, fladdermöss, hasselmöss, sorkdjur (sorkar och lämlar), råttor och möss.

15 §.

1 mom. Inkommer räv, grävling, iller, mink, mård, hermelin, vessla, ekorre, vildkanin, igelkott, berguv, duvhök, sparvhök, korp, kråka, råka, kaja, skata, nötskrika, pilfink eller gråsparv i gård eller trädgård, have den som där bor eller innehar trädgården så ock dennes folk rätt att döda och behålla djuret, ändock att jakträtten där tillkommer annan.

Likaledes må björn eller lo, som inkommer i gård eller trädgård, av nämnda personer dödas.

2 mom. Har jämlikt särskilda bestämmelser rätt tillagts jakträttsinnehavaren att utan hinder av stadgat förbud döda vissa eljest fridlysta fåglar, då sådant erfordras till förekommande av avsevärd skada i trädgård, eller att, oberoende av stadgad fridlysning, avlägsna eller förstöra sådana fågelbon, som blivit byggda i eller på byggnad eller i gård och därigenom förorsaka olägenhet eller skada, ävensom i dylika bon varande ägg, skall enahanda rätt tillkomma jämväl de i 1 mom. omnämnda personerna i fråga om där avsedd gård eller trädgård.

Innehavare av trädgård, anläggning för fruktodling eller plantskola skall, ändock att han där icke äger jakträtt, hava samma rätt att inom anläggningen fälla eljest fridlyst hare, som enligt vad därom må vara stadgat är jakträttsinnehavaren medgiven. Sålunda fälld hare tillkomme jakträttsinnehavaren.

16 §.

1 mom. Den som under idkande av lovlig jakt sårar villebråd så, att det faller å annans jaktområde inom ett hundra meter från gränsen av den jagandes jaktområde, må tillvarataga och behålla villebrådet. Är det älg, hjort eller rådjur, må den jagande dock ej från stället bortföra djuret utan i närvaro av två ojäviga vittnen och vare han dessutom pliktig att sist å andra dagen, sedan djuret fälldes, om förhållandet underrätta jakträttsinnehavaren eller den som innehar marken eller någon av deras folk. Försummar den jagande något härav, varde ansedd såsom den där olovligt jagat å annans jaktområde.

2 mom. Har i annat fall än i 1 mom. avses älg, hjort eller rådjur, som sårats vid lovlig jakt, tagit sin tillflykt till annans jaktområde, vare den jagande pliktig att därom skyndsamt underrätta jakträttsinnehavaren eller den som innehar marken eller någon av deras folk.

17 §.

Utän särskilt tillstånd av den som innehar marken må jakträttsinnehavaren icke söka efter vilt eller eljest idka jakt i gård eller trädgård.

Vad i första stycket stadgas skall ock, så vitt avser tiden från och med den 1 maj till dess grödan är avmejad, äga tillämpning beträffande åker som är besädd med säd eller gräs; dock att jakt som äger rum efter föreläggande eller förordnande enligt 24 § 1 mom. må företagas jämväl å dylik åker, då länsstyrelsen finner sådant nödvändigt för det med jakten avsedda ändamålet.

18 §.

1 mom. Dödar eller fångar man björn, lo eller örn, eller anträffar man sådant djur såsom fallvilt, tillfalle djuret kronan, oberoende av vem jakträtten tillkommer, där ej Konungen annorledes förordnar.

2 mom. Beträffande rätten till fallvilt av annat djur än björn, lo och örn gälla följande:

Älg, hjort, rådjur och bäver, som anträffas såsom fallvilt under tid då sådant djur är fridlyst, tillfalle kronan.

I övrigt tillkomme rätten till fallvilt jakträttsinnehavaren.

19 §.

Ej må någon utan lov skrämma eller mota, ej heller genom anstalter för utfodring eller annorledes locka villebråd från annans jaktområde; dock vare ej hinder för den som innehar marken att därifrån bortskrämma eller bortdriva villebråd, i den mån sådant erfordras för avvärjande av skada eller olägenhet.

Bulvan för fågelskytte ävensom redskap för fångst av levande nyttigt vilt må ej utan lov uppsättas närmare annans jaktområde än två hundra meter.

Idkas jakt med drivande hund å område som är av sådan beskaffenhet, att drevet måste antagas komma att huvudsakligen framgå över annans jaktområde, och framgår av omständigheterna uppenbarligen, att syftet är att åtkomma villebråd från sistsagda område, vare ansett som om olovlig jakt ågt rum.

20 §.

Med skjutvapen eller fångstredskap må icke någon utan tillstånd av jakträttsinnehavaren färdas å annans jaktområde annorstädes än å väg som är upplåten till allmänt begagnande, med mindre av omständigheterna framgår att det sker i lovliga ärenden och hund, om sådan medföres, hålles kopplad.

21 §.

Lös hund må ej medtagas eller insläppas i annans hägnade jaktpark eller djurgård; sker det, vare hunden förverkad.

22 §.

Löper hund lös i mark där villebråd finnes, äge jakträttsinnehavaren eller hans folk rätt att upptaga hunden. Det åligger den som sålunda upptagit hund att därom ofördröjligen tillsäga hundens ägare eller innehavare eller, därest denne ej är känd eller icke kan träffas, låta kungöra det i tidning inom orten. Den som vill återfå upptagen hund löse den med tio kronor eller, där inom ett år före upptagandet av samma person innehavd hund blivit hos samma jakträttsinnehavare löst, tjugu kronor jämte för varje gång ersättning för hundens föda och övriga kostnader. Har ej ägaren eller innehavaren löst hunden inom åtta dagar efter erhållen tillsägelse om upptagandet eller inom trettio dagar från det kungörelsen därom blivit införd i tidningen, vare hunden förverkad. Vill jakträttsinnehavaren hellre taga lösen, vare hundens ägare eller innehavare skyldig att utgiva sådan enligt förut angivna grunder, därest talan därom instämmes inom trettio dagar från det hunden varit att anse såsom förverkad.

Jagar eller ofredar hund, som löper lös, villebråd, vare hundens ägare eller innehavare skyldig ersätta jakträttsinnehavaren skada som därigenom må anses hava skett å villebrådsbeståndet.

Låter hund, som löper lös och jagar eller ofredar villebråd, sig icke upptagas och framgår av omständigheterna uppenbarligen, att hundens löslöpande beror på ägarens eller innehavarens vårdslöshet, må under tiden från och med den 1 mars till och med den 20 augusti jakträttsinnehavaren eller hans folk döda hunden. Den som sålunda dödat hund skall därom ofördröjligen göra anmälan till polisman i orten vid äventyr att eljest icke äga till sitt freddande åberopa förhållande som nyss sagts.

23 §.

Katt som anträffas utanför gård eller trädgård må av jakträttsinnehavaren eller hans folk saklöst dödas.

24 §.

I mom. Orsakas till följd av viss villebrådsarts utveckling avsevärd skada å gröda, skog eller plantering och kan skadan icke genom rimliga åtgärder från markinnhavarens sida förebyggas, förelägge länsstyrelsen jakträttsinne-

havaren att vidtaga de åtgärder som må finnas erforderliga i sådant avseende. Föreläggande varom nu är sagt må dock ej givas, där anledning föreligger till antagande att skadan varder markinnehavaren i huvudsak gottgjord. Underlåter jakträttsinnehavaren att ställa sig föreläggandet till efterrättelse, förordne länsstyrelsen, att jakt å området skall genom därtill särskilt utsedd jägare äga rum i ändamål att åstadkomma erforderlig minskning av villebrädsstammen.

Villebråd som efter föreläggande varom sägs i första stycket fälles eller fångas genom jakträttsinnehavarens försorg tillfalle honom. Villebråd som fälles eller fångas vid jakt, företagen efter i samma stycke omförmäلت förordnande och å tid då jakt efter sådant villebråd är i allmänhet tillåten, tillfalle även jakträttsinnehavaren, därest han gäldar av saken föranlödda kostnader. Vill han det ej eller skedde jakten under stadgad fridlysningstid, skall med villebrådet förfaras på sätt Konungen förordnar. Konungen bestämme ock angående ordningen för meddelande av föreläggande och förordnande, som avses i första stycket.

2 mom. Orsakas å gröda avsevärd skada av vildkaniner, må markinnehavaren, ändå att jakträtten å marken tillkommer annan, så ock hans folk där anställa fångst av vildkanin. Vid sådan fångst må icke medföras skjutvapen eller hund. Fångad vildkanin tillfalle markinnehavaren.

25 §.

Vid jakt å område som innehaves av annan vare jakträttsinnehavaren skyldig ersätta all skada, som å mark, hägnad eller annan egendom förorsakas vare sig av honom själv eller av annan, vilken han givit lov att jaga, eller av de vid jakten använda biträden eller hundar.

26 §.

1 mom. Den som vill utöva jakt å annan mark än den han äger eller till vilken han har i 7 § omförmäلت brukningsrätt vare pliktig erlägga jaktvårdsavgift.

Till bevis om att den jagande fullgjort vad honom enligt första stycket åligger skall han vid jakten medföra ett för honom utfärdat jaktkort; och vare han pliktig att vid anfordran uppvisa kortet för polisman eller med polisens befogenhet utrustad ordningsvakt för jaktbevakning, befattningshavare vid domänverket, lappfogde eller lapptillsyningsman, stiftsjugmästare eller dennes biträden ävensom för den som äger, innehar eller vårdar marken eller den eljest där äger jakträtt; skolande den befattningshavare vid domänverket, lappväsendet och stiftsnämnd sålunda tillkommande befogenheten att påfordra uppvisande av jaktkort hava avseende allenast å mark som står under hans förvaltning eller uppsikt.

2 mom. Från skyldighet att erlägga jaktvårdsavgift äro befriade:

- Konungen och medlemmar av det kungliga huset;
- chefen för Konungens hovjägeristat i avseende å jakt som av honom på Konungens uppdrag utövas å kronans områden;
- personal vid domänverket samt lärare och elever vid skogshögskolan och skogsläroverken i avseende å jakt som enligt gällande bestämmelser av dem i deras nämnda egenskap utövas å kronans områden;
- svensk eller norsk lapp vid utövning av den rättighet att jaga, som enligt vad särskilt är stadgat må tillkomma honom i vissa delar av riket;
- i trakterna ovan odlingsgränsen inom Norrbottens och Västerbottens län samt skyddsskogsgränsen i Jämtlands län bofast person vid jakt med snara;
- person, tillhörande den bofasta kustbefolkningen, vid den jakt efter säl eller sjöfågel, som nämnda befolkning jämlikt 13 § må idka utan tillstånd; samt
- person som enligt 27 § är skyldig utlösa jaktpass.

I övrigt äge bestämmelserna om jaktvårdsavgift icke tillämplighet i fråga om: jakt efter varg eller järv eller rätten att under omständigheter, som angivas i 14 § 2 mom. och 15 §, döda i nämnda lagrum omförmälda djur.

3 mom. Av inlutna jaktvårdsavgifter skall bildas en fond (jaktvårdsfonden), vilken efter Konungens bestämmande användes till främjande av jaktvården inom riket. För sådant ändamål skola ock användas de övriga medel som enligt vad därom må vara särskilt stadgat skola tillföras nämnda fond.

4 mom. Konungen äger bestämma jaktvårdsavgifts belopp samt ordningen för uppbörd, redovisning och fördelning av dylika avgifter ävensom för utfärdande av jaktkort.

27 §.

Å utrikes ort bosatt person må icke inom riket idka jakt, med mindre han är försedd med ett för honom utfärdat jaktpass. Svensk undersåte vare dock berättigad jaga å egen fastighet utan att innehava jaktpass; och skall sådan rätt även tillkomma utländsk undersåte i fråga om fastighet, som han förvärvat med Konungens tillstånd eller genom bodelning, arv eller testamente. Jaktpass vare ej heller erforderligt för medlem av främmande makts beskickning eller för norsk lapp vid utövning av den rättighet att jaga, som enligt vad särskilt är stadgat må tillkomma honom i vissa delar av riket.

Jaktpass utfärdas i den ordning och mot den avgift till jaktvårdsfonden Konungen bestämmer. Passet skall av den jagande vid jakten medföras samt av honom vid anfordran uppvisas för den som enligt 26 § 1 mom. äger påfordra uppvisande av jaktkort.

28 §.

Jagar någon olovligt å annans jaktområde, dömes till dagsböter.

Har han därvid fällt, fångat, sårat eller påskjutit älg, hjort, rådjur, bäver, björn eller lo, eller har jakten bedrivits vanemässigt eller i större omfattning, eller har vid jakten i strid mot vad därom finnes stadgat använts motorfordon, motorbåt, maskindrivet fartyg eller bogserad farkost, vare straffet dagsböter, lägst tjugu, eller fängelse i högst sex månader.

Har olovlig jakt ägt rum inom annans fågeldamm eller har vid dylik jakt inom annans hägnade jaktpark eller djurgård fällts, fångats, sårats eller påskjutits viltbråd som i andra stycket sägs eller ren eller svan, dömes den jagande till fängelse eller vid synnerligen förmildrande omständigheter till dagsböter, dock ej under tjugu.

29 §.

1 mom. Såsom olovlig jakt å annans jaktområde skall anses om någon överträder det i 5 § 2 mom. stadgade förbudet, så ock om någon olovligt utövar jakt efter älg varom sägs i 7 §.

Har någon å annans jaktområde eller eljest olovligt tillvaratagit fallvilt eller, där björn, lo eller örn dödats eller fångats, olovligt tillägnat sig djuret, straffes såsom för olovlig jakt enligt vad i 28 § första stycket sägs.

2 mom. Utövar delägare i allmänning eller annan samfällighet, varom sägs i 4 §, å området jakt, som strider mot vad enligt första stycket av nämnda paragraf är tillåtet eller mot beslut som avses i andra stycket första punkten av samma paragraf, vare ansedd som hade han, såsom avses i 24 kap. 6 § strafflagen, missbrukat sin rätt i samfälligheten.

Överträder ägare av mark, som ingår i jaktvårdsområde varom förmäles i 10 §, eller å sådant område eljest jaktberättigad person de angående jaktutövningen å området gällande reglerna, straffes med dagsböter.

30 §.

Fälles någon till ansvar för förbrytelse varom sägs i 28 eller 29 §, vare villebråd som han olovligt dödat, fångat eller tillägnat sig eller fallvilt som han tillvaratagit eller, därest det icke kan tillrättaskaffas eller det undergått förskämning, dess värde förverkat.

Var det annat villebråd än björn, lo eller örn och skedde jakten å annat område än i 5 § 2 mom. sägs samt med användande av tillåtet jakt- eller fångstredskap och under tid, då jakt efter sådant villebråd är tillåten, eller var fallviltet sådant som enligt bestämmelserna i 18 § tillkommer jakträttsinnehavaren, tillfalle det förverkade denne eller, i fall varom förmåles i 29 § 2 mom. första stycket, övriga delägare i allmanningen eller samfälligheten och, i fall varom sägs i samma moments andra stycke, övriga å jaktvårdsområdet jaktberättigade personer.

Med björn, lo eller örn, som är förverkad, så ock med annat förverkat villebråd, som dödat eller fångats medelst annat jakt- eller fångstredskap eller under annan tid än i andra stycket sägs, ävensom med annat än där omförmålt förverkat fallvilt förfares på sätt stadgas i 36 §. Lag samma vare beträffande förverkat villebråd, som dödat eller fångats å område som sägs i 5 § 2 mom.

31 §.

1 mom. Anträffas å bar gärning någon som olovligt jagar å annans jaktområde, må jakträttsinnehavaren eller den som äger, innehar eller vårdar marken så ock deras folk av den jagande taga förverkat jaktbyte ävensom, till vedermåle och pant, skjutvapen, annan jaktredskap och hundar. Vad sålunda tagits till vedermåle och pant må behållas, till dess den jagande bjuder rätt för sig.

Å område där jakträtt tillkommer kronan liksom å de till lapparnas utslutande begagnande anvisade områdena tillkomme enahanda rätt polisman och med polisman befogenhet utrustad ordningsvakt för jaktbevakning ävensom personal vid domänverket samt lappfogde och lapptillsyningsman.

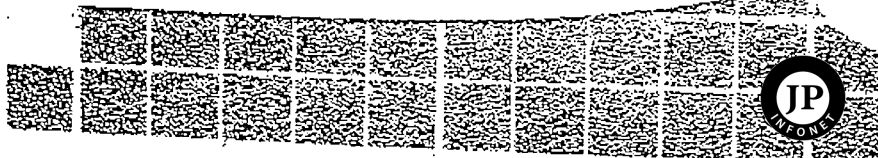
Har den som blivit dömd till ansvar för olovlig jakt å annans jaktområde inom två år därefter ånyo gjort sig skyldig till sådan förseelse, vare skjutvapen, annan jaktredskap och hundar förbrutna; och skall därmed förfaras på sätt föreskrives i 36 §.

Vad i detta moment är stadgat om den som olovligt jagar å annans jaktområde gälle ock i fråga om den som å bar gärning beträdes med sådant jagande, tillvaratagande, bortförande eller tillägnande, som enligt 16 § 1 mom. eller 29 § 1 mom. första stycket är att anse såsom olovlig jakt eller för vilket åtgörande han enligt 29 § 1 mom. andra stycket skall straffas såsom för olovlig jakt; och skola, där fråga är om olovligt tillvaratagande av sådant fallvilt som jämlikt bestämmelserna i 18 § tillkommer kronan eller olovligt tillägnande av björn, lo eller örn, de i andra stycket här ovan omförmålda personerna äga att utöva där avsedd rätt jämväl å område, där jakträtten tillkommer annan än kronan.

2 mom. Sätter i fall varom sägs i 1 mom. den brottslige sig till motvärn mot jakträttsinnehavaren, den som äger, innehar eller vårdar marken eller deras folk eller mot i andra stycket av samma moment omförmåld befattningshavare, då någon av dem vill hindra honom från gärningen eller av honom taga vad han åtkommit eller ock fråntaga honom det som må kvarhållas till vedermåle och pant, dömes till fängelse i högst sex månader eller straffarbete i högst två år.

32 §.

Idkar någon, som enligt bestämmelserna i 26 eller 27 § är skyldig att erlagga jaktvårdsavgift eller utlösa jaktpass, jakt utan att hava fullgjort vad

sälunda åligger honom, straffes med böter från och med tio till och med tre hundra kronor och vare dessutom pliktig erlägga högsta fastställda jaktvårdsavgift eller avgift för jaktpass.

För avgifternas erläggande svare, lika med den skyldige, jämväl den som tillåtit honom deltaga i jakten ävensom, i fråga om avgiften för jaktpass, den som upplåtit jakträtt till honom, med rätt likväl att av den skyldige söka åter vad sälunda erlagts.

För underlåtenhet att vid jakt medföra gällande jaktkort eller jaktpass eller vägran att på anmodan av den det vederbör framvisa detsamma vare straffet böter från och med fem till och med tre hundra kronor.

Visar den som blivit angiven för underlåtenhet, varom sägs i nästföregående stycke, sist under tredje dagen från det angivelsen blev honom kunnig hos åklagaren, att han vid tiden för förseelsen innehade gällande jaktkort eller jaktpass, och giva omständigheterna vid handen, att förseelsen haft sin grund i förbiseende, vare fri från ansvar.

33 §.

Uraktlåter någon i fall som avses i 16 § 2 mom. att fullgöra där stadgad underrättelseplikt, straffes med dagsböter, där ej å förseelsen följer straff enligt allmänna strafflagen.

Bryter någon mot vad i 17 § är föreskrivet, böte från och med fem till och med tre hundra kronor.

Överträder någon förbud som är stadgat i 19 § första eller andra stycket eller 20 § och är ej förseelsen att anse såsom olovlig jakt å annans jaktområde, straffes med böter från och med tio till och med tre hundra kronor. Var det i fall som avses i 19 § första stycket älg, hjort eller rådjur, som skrämdes, motades eller lockades, må böterna ej sättas lägre än femtio kronor.

34 §.

Allmän åklagare äge föra talan i fråga om olovlig jakt å område som avses i 5 § 2 mom. så ock å förbrytelser om vilka förmäles i 31 § 2 mom. samt 33 § första stycket denna lag.

Sker intrång i kronans, menighets eller allmän inrättnings rätt eller överträdelse av de angående jaktkort eller jaktpass meddelade föreskrifterna, äge allmän åklagare att föra talan därom; och skall i fråga om mark som står under domänverkets förvaltning rätt att föra talan om sådant intrång tillkomma jämväl revirförvaltare vid detta verk.

I övrigt må förbrytelse mot denna lag ej åtalas av allmän åklagare, där den ej av målsägande angives till sådant åtal.

Såsom målsägande enligt denna lag skall jämväl anses ägaren av marken eller innehavare som avses i 7 § eller brukare vilken enligt samma lagrum äger jakträtt, ändå att jakträtten av honom upplåtits åt annan, så ock, i fråga om allmänning eller samfällighet, varom förmäles i 4 §, delägare i allmänningen eller samfälligheten samt, beträffande jaktvårdsområde varom sägs i 10 §, ägare av i området ingående mark eller å området eljest jaktberättigad person.

Innefatta föreskrifter rörande förvaltningen av allmänning, samfällighet eller jaktvårdsområde tillika bestämmelse enligt vilken rätten att beivra intrång i jakträtten eller överträdelser i fråga om jaktutövningen skall tillkomma viss person, vare sådan bestämmelse gällande.

35 §.

Vad i 17 kap. 11 § rättegångsbalken förordnas om dem som gå rättens eller Konungens befallningshavandes bud och ärende, gälle ock om befallningshavare, som har att öva tillsyn å efterlevnaden av denna lag.

36 §.

1 mom. Av böter som ådömas enligt denna lag ävensom av behållna försäljningssumman av förverkat villebråd eller fallvilt, varom sägs i 30 § tredje stycket, eller av belopp som jämlikt första stycket i sagda paragraf utgives i stället för dylik egendom tillfalle hälften jaktvårdsfonden och återstoden kronan.

Efter enahanda grund skall fördelas vad som må finnas i behåll av försäljningssumman för egendom som jämlikt bestämmelserna i 31 § 1 mom. tredje stycket är förbruten, sedan panthavare njutit tillgodo sin panträtt enligt samma paragraf.

Saknas tillgång till böternas gäldande, skola de förvandlas enligt allmän lag.

2 mom. Där i beslag taget djur som avses i denna paragraf är underkastat förskämning må det, sedan syn och värdering hållits av två ojäviga män, av beslagaren försälas på lämpligt sätt.

Annan förverkad eller förbruten egendom som avses i denna paragraf skall försälas å offentlig auktion; dock att, där förbrutet redskap utgöres av skjutvapen eller är sådant som icke må användas till jakt eller fångst, med detsamma skall förfaras på sätt Konungen bestämmer.

37 §.

Vad enligt bestämmelserna i 18, 29, 30, 31 och 36 §§ gäller om örn skall i tillämpliga delar avse jämväl olovlig tillägnelse eller förstörelse av örns ägg eller bo.

38 §.

Om jakt å område som är avsatt till nationalpark så ock beträffande svenska och norska lappars rättighet att jaga i vissa delar av riket gälle vad särskilt är stadgat.

39 §.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1938, dock att

dels vad i 8 § andra stycket stadgas skall tillämpas jämväl å servitut, som uppkommit före den dag lagen trätt i kraft; skolande i nämnda lagrum föreskrivna tid av femtio år räknas från sagda dag,

dels vad lagen innehåller om skyldighet att för rätten att utöva jakt hava erlagt jaktvårdsavgift ej skall tillämpas förrän från och med den 1 maj 1939,

dels ock under tiden till och med den 31 mars 1939 vid bekämpande av vildkanin må tillämpas lagen den 15 juni 1935 om rätt i vissa fall till jakt å vildkanin; skolande sistnämnda lag upphöra att gälla från och med den 1 april 1939.

Genom denna lag upphävas i övrigt

lagen den 8 november 1912 om rätt till jakt,

24 kap. 12 och 13 §§ strafflagen så ock vad samma kapitel i övrigt innehåller med avseende å olovligt jagande.

Det alla som vederbör hava sig hörsamligen att efterrätta. Till yttermera visso hava Vi detta med egen hand underskrivit och med Vårt kungl. sigill bekräfta låtit.

Stockholms slott den 3 juni 1938.

GUSTAF.

(L. S.)

(Jordbruksdepartementet.)

A. PERSSON-BRANSTORP.

